

Sprawa C-542/08

Friedrich G. Barth

przeciwko

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria)]

Swobodny przepływ osób — Pracownicy — Równość traktowania — Dodatek specjalny za wysługę lat dla profesorów uniwersyteckich przewidziany przez przepis krajowy, którego niezgodność z prawem wspólnotowym została stwierdzona na mocy wyroku Trybunału — Termin przedawnienia — Zasady równoważności i skuteczności

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 15 kwietnia 2010 r. I - 3192

Streszczenie wyroku

Prawo Unii — Bezpośrednia skuteczność — Prawa podmiotowe — Zapewnienie przez sądy krajowe — Krajowe przepisy proceduralne — Przesłanki stosowania — Poszanowanie zasad równoważności i skuteczności

I - 3189

Prawo Unii nie sprzeciwia się uregulowaniu stosującemu trzyletni termin przedawnienia względem roszczeń o wypłatę specjalnych dodatków za wysługę lat, których pozbawiony był – przed wydaniem wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler – pracownik korzystający z prawa do swobodnego przepływu, z uwagi na przepis prawa krajowego niezgodny z prawem wspólnotowym.

W istocie do wewnętrznego porządku prawnego każdego państwa członkowskiego należy takie uregulowanie tej zasady proceduralnej, aby po pierwsze, zasada ta nie była mniej korzystna od zasad dotyczących podobnych środków prawnych o charakterze wewnętrznym (zasada równoważności), a po drugie, aby nie uniemożliwiała w praktyce lub nadmiernie nie utrudniała wykonywania praw przyznanych przez porządek prawny Unii (zasada skuteczności).

W tym względzie termin przedawnienia nie może zostać uznany za sprzeczny z zasadą równoważności skoro istnieje, obok instytucji przedawnienia znajdującej zastosowanie do środków prawnych mających na celu zapewnienie w krajowym porządku prawnym ochrony praw, jakie jednostki wywodzą z prawa Unii, instytucja przedawnienia, jakiej podlegają środki prawne o charakterze wewnętrznym oraz gdy zważywszy na ich przedmiot i istotne

elementy, te dwie instytucje przedawnienia mogą być uznane za podobne.

Co się tyczy zasady skuteczności, ustalenie rozsądnych terminów do wniesienia skargi pod rygorem przedawnienia w interesie pewności prawa, która chroni jednocześnie zainteresowanego i daną administrację jest zgodne z prawem Unii. Terminy takie nie mogą bowiem uniemożliwiać w praktyce lub nadmiernie utrudniać wykonywanie uprawnień gwarantowanych w porządku prawnym Unii. W tym względzie krajowy trzyletni termin przedawnienia jest rozsądny.

Wykładni takiej nie podważa okoliczność, że skutki wyroku w sprawie Köbler sięgają daty wejścia w życie normy poddanej wykładni, ponieważ skutki te nie zostały ograniczone w czasie przez Trybunał. Zastosowania bowiem zasady proceduralnej, takiej jak termin przedawnienia, nie można mylić z ograniczeniem skutków wyroku Trybunału dokonującego wykładni przepisu prawa Unii.

Ponadto prawo Unii nie zakazuje państwu członkowskiemu zastosowania instytucji

przedawnienia względem roszczeń o dodatek specjalny za wysługę lat, który z naruszeniem przepisów prawa Unii nie został przyznany, nawet gdy to państwo członkowskie nie zmieniło norm krajowych w celu uzgodnienia ich z tymi przepisami. Inaczej jest jedynie w sytuacji gdy postawa władz krajowych w połączeniu z istnieniem instytucji przedawnienia

doprowadziła do całkowitego pozbawienia danej osoby możliwości dochodzenia swoich praw przed sądami krajowymi.

(por. pkt 17, 20, 27–30, 33, 41; sentencja)